

Børne Blad

WALDR

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

3die juli 1892.

18de aarg.

Kattepus maa have mad.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar etspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Allt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmål.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om Iherusens beliggende, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

104.

Hvad havde Herren spaaet om Jerusaleem? Hvad tid havde Jesus udtalt den spaaedom? (Se nr. 88.) Er der nogen af Herrens spaaedomme, som ikke gaar i opfyldelse? Blev ogsaa denne spaaedom opfyldt? Hvem var Guds redstaber til at jøre den straf, som Jesus havde forudsagt, over jøderne? Hvor boede romerne? (Se nr. 49.) Havde de herredømmet over jøderne? Naar kom de til Jødeland? Hvem satte de først til at styre landet? Var Herodes ogsaa konge, da Jesus blev forsfæstet? Hvem var det, som dengang havde den øverste myndighed hos jøderne? Var Pilatus konge? Hvad var han da? Satte romerne ogsaa senere landshøvdinger over Jødeland? Hvorledes var disse landshøvdingers regjering? Hvad gjorde de for jøderne tilsidt? Hvorfor gjorde de opstand? Hjalp det dem noget? Hvem var det, som rykkede mod Jerusaleem? Hvad gjorde han med byen? Hvilken tid af aaret stede dette? Var det heldigt for jøderne, at byen blev omringet netop ved paasketid? Hvorfor ikke? Hvorfor var der netop da saa mange mennesker i Jerusaleem? Hvad var følgen heraf? Fortælles der i vort stykke noget bevis paa, at hungeren var stor? Hvor mange mennesker omkom under beleiringen? Blev Jerusaleem indtagen? Hvor mange jøder blev tagne tilfange? Hvorledes gif det disse? Blev ogsaa templet ødelagt? Dnskede Titus at ødelægge det? Stede det da bare af en hændelse, at det brændte op? Havde Jesus forudsagt ogsaa templets ødelæggelse? (Læs Matt. 24, 1, 2; Mark. 13, 1, 2; Luk. 21, 5, 6.) I hvilket aar blev templet ødelagt?

Blev ogsaa de kristne, som var i Jerusaleem, dræbte eller tagne tilfange? Hvorfor ikke? Havde Jesus sagt dem, at de skulde gjøre dette? (Læs Matt. 24, 15, 16; Mark. 13, 14; Luk. 21, 20, 21.)

Hvorledes er det senere gaaet jøderne?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Gfter at have staaet saaledes en stund i dybe tanker ved alligatorens lig, vender Rodrigo sig mod indianeren, rækker ham haanden for at reise ham op og siger venlig:

„Kom nu og bliv med bort paa plantagen, saa du kan komme til kræfter igjen.“

Den vilde trykkede hans haand, men slog øinene ned, skamfuld over, at en hvid havde været vidne til en indianers krigers svaghed. Først efter nogle øieblikkes forløb hævdede han atter sit klare øie og mødte Rodrigues blik, idet han sagde:

„Du har seet Huahuas svaghed; men du skal faa se, at han ikke er kraftesløs som en kvinde.“

Endnu engang trykkede han plantageeierens haand og sagde: „Som ven gaar den, der kom som fiende. Jeg takker dig for din ødelmodige hjælp.“

Med disse ord slap han Rodrigues haand, gjorde et sprang hen gennem sivet og svømmede let som en aal gennem floden. Da han var kommen iland paa den anden side, vinkede han endnu engang med haanden til affed og forsvandt derpaa i den tætte skov.

Medens alt dette fandt sted i løbet af nogle faa minutter, var et mørkt hoved kommet tilsynne mellem buskene et stykke fra floden: men saasnart stikkelsen fik se plantageeieren staa haand i haand med den vilde, var den atter forsvunden og saa skjult som muligt ilet henimod plantagen.

Rodrigo havde ikke lagt merke til hin stikkelse og vendte nu, saa hurtig han kunde, tilbage til sit hjem. Her fandt han alle hvilende middag, og da han gif hen til negerhytterne, fandt han Bedrillo netop isærd med at ringe med den store klovte for at vække negrene, som nu skulde ud paa arbejde.

Da han fik øie paa sin herre, holdt han

op at ringe og traadte med tegn paa den dybeste forbauselse hen til ham.

„Har De virkelig ikke taget Dem middagshvil idag?“ udbrød han, idet han betragtede Rodrigues høie vandstøvler, som var tilsmudsede af jord og dynd, og hans klæder, der var bedækkede med blod. „Men hvor har De dog været? Er det Deres eget eller en seminols blod, som De har paa klæderne?“

„Jngen af delene heldigvis“, sagde Rodrigo smilende. „Det er blodet af en fiende, som er slemmere end nogen seminol; det er blodet af den gamle alligator.“

Pedrislo satte op et høist forbauset ansigt. „Hvad!“ udbrød han. „Har De virkelig dræbt den?“

„Ja“, sagde plantageeieren med stolt selvbevidsthed. „Kald hurtig negrene sammen; de skal straks faa den iland, tage indvoldene ud og tørre den, da jeg vil stoppe den ud og gjemme den som et seiersminde.“

Rodrigo tog derefter veien hen til hovedbygningen for at klæde sig om, medens Pedrislo atter begyndte at ringe med klokken, og snart kom den ene neger efter den anden langsomt og gnidende sig i øinene slentrende ud af sine hytter.

*

*

*

Da Rodrigo var kommen til sin bolig, gik han ind for at tage sig en liden middagshvil, som han trængte i saa høi grad, og først nogle timer senere faar Donna Rosa sin mand itale.

„Men hvad er det, som gaar af dig i den sidste tid, min kjære mand?“ sagde hun, „du har nu i 8 dage været mig rent en gaade. Fra tidlig om morgenen til sent paa aftenen er du hjemmefra. Jngen bed, hvor du er, og dog er vi udsatte for den største fare fra seminolerne. Du vil dog vel ikke tirre de vilde til hevn ved at følge kvægtvene længere? Lad dem løbe sin vei og tænk ikke mere paa dette i virkeligheden dog saa ubetydelige tab; ellers kan det let have følger af langt værre art. Hvis

du rør mere op i denne sag, er jeg ræd for, at den kan komme til at sætte vor hele lykke paa spil og bringe os en uheldig død for indianernes stridsøfser.“

Rodrigo smilte.

„Gengiv dig ikke til unyttige forger“, sagde han og betragtede sin trofaste hustru med kjærlige blikke.

„Hvis du vedbliver saaledes at være ude i den brændhede middagstid, er jeg ræd for, at du undergraver din helbred“, vedblev hun.

„Ja, men nu har jeg jo netop taget mig den deiligste middagshvile, man kan tænke sig“, svarede hendes mand, „den smager dobbelt godt, naar man har maattet undvære den i 8 dage.“

Ødsel samme hørtes en dump lyd fra det fjerne. Det var let at høre, at det var fra negrenes tromme. Rodrigo vidste, hvad det havde at betyde og smilte.

„Du smiler!“ sagde Donna Rosa. „Hvad er det, som er paa færde? Nu skal du virkelig ikke længere være saa hemmelighedsfuld lige overfor mig.“

Larmen kom nærmere og nærmere.

„Bent endnu et øieblik, saa sparer du mig for at svare paa dit spørgsmaal“, sagde plantageeieren venlig.

„Det er vel ikke noget, som staar i forbindelse med seminolerne?“ udbrød hun endnu forstrækket.

„Nei, du kan være rolig“, sagde hendes mand. „Fred omgiver os, og den vil ikke blive forstyrret. Vi har intet at frygte af seminolerne.“

„Det er negrene, som kommer marscherende under jubel og trommeslag“, hvistede en tjenestepige til sin frue.

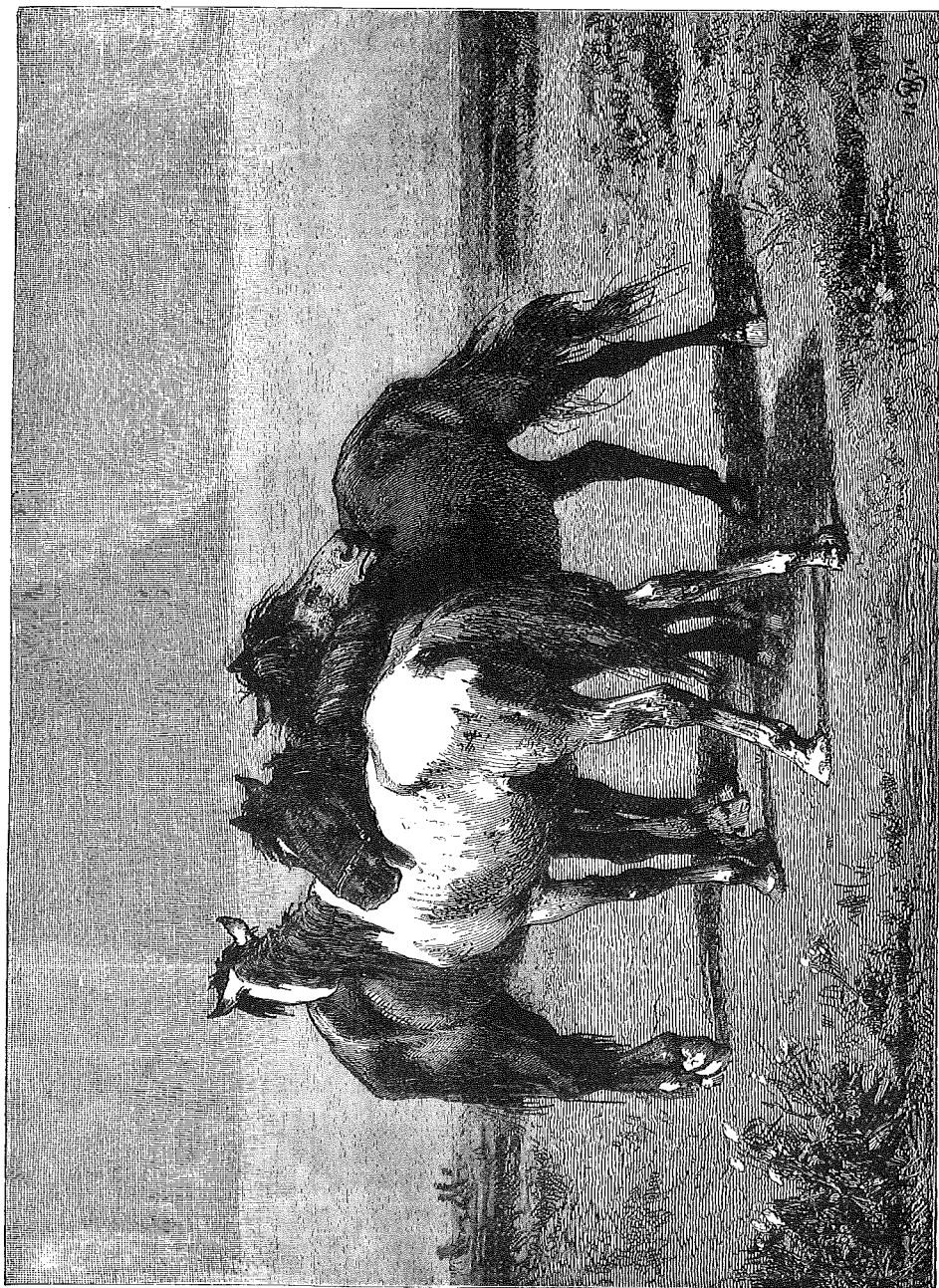
„Men hvad er det da, som er paa færde?“

„Det maa i ethvert fald være noget glædeligt“, svarede pigen, „hør, hvorledes de trommer og blæser paa sine piber!“

Snart efter nærmede det lange tog med jublende negre sig, og midt i toget saaes

Man flugt. Stillebe fra flaget ved Sebun.

Engraving of a horse, likely a stallion or young horse, standing in a field. The horse is dark-colored with a white blaze on its face and a white patch on its chest. The background shows a textured, hatched landscape.

en vogn; paa den laa liget af en kjæmpe-mæssig alligator.

Donna Rosa saa spørgende paa sin mand.

„Nu“, sagde han, „kommer de med en fiende, som jeg idag har anvendt min mid-dagstid til at fælde. Du maa forberede dig paa et stygt syn.“

Larmen af negrenes musik, jubel og skrig var næsten bedøvende, og toget var naaet henimod trappen til hovedbygningen. Foran vognen hoppede og dansede en del af de yngre negre i overgiben lystighed, og paa selve vognen laa det mellem tyve og tredive fød lange dyr. Paa dets ryg sad Pedrillo; og da toget stansede foran huset, reiste han sig og foreslog et hurra for den kjække seier-herre, hvilket under voldsomt spettakel blev istemt af hele skaren.

Donna Rosa flygede sig forskædet ind til sin ægtefælle. „Har du virkelig selv dræbt dette dyr?“ spurgte hun skjælbende.

„Ja“, sagde han, „det er den gamle alligator, som har berøvet os den tro Paddy, og som sønderrev Tarif. Nu har jeg da med min prægtige rifle faaet hebn over det stygge udyr og forhaabentlig ogsaa gjort en ende paa negrenes overtro.“

Stjont endnu en del bleg om kinden kunde Donna Rosa nu ikke andet end sende sin mand et beundrende blik. Det var tydeligt, at hun trods sin skræk var stolt af, at det var ham, som havde øvet denne stordaad.

Men Pedrillo var saa usedvanlig munter og lystig, at selv pater Ambrosio, som stille sad og betragtede det hele optrin, lagde merke dertil.

(Fortsættes.)

Gud lever.

In skræddermesters enke i Wallenried i Schweiz besandt sig efter sin mands død i stor fattigdom. Hendes mands sygdom og begravelse havde ikke efterladt en eneste øre. Den rige klosterbonde, hvem hun

endog var 25 daler skyldig, trængte paa for at faa dem. Men hvormed skulde hun betale? Den magre gjed, som hun havde i stalden, kunde ikke dække den halve gjæld. Hun søgte at overtale klosterbonden til at lade pengene staa, men det vilde han ikke gaa ind paa; han vilde kun vente paa pengene i fire uger, saa skulde hun betale dem.

Den ene uge gik efter den anden, men ingen af dem bragte de fornødne penge. Den stakkars enke var i stor angst og forlegenhed, og de nætter, i hvilke hun vædede sit leie med sine taarer, var langt flere end dem, i hvilke hun kunde tillukke sine øine.

Endelig var dagen kommen, med hvilken den frist, klosterbonden havde sat, var udløbet. Trods den andægtige bøn, med hvilken hun om aftenen var gaaet tilfængs, kunde hun dog ikke falde i søvn for sorg og ængstelse. Hun dreiede sig frem og tilbage i sengen, medens hun snart sukede og græd, snart spekulerede og grublede paa, hvorledes hun skulde faa tilfredsstillet sin kreditor. Men ingen udvei faldt hende ind. Til sidst sovne hun dog ind. I søvne forekom det hende, at en yngling i en hvid, glinsende klædning stod foran hendes seng og sang med en smuk stemme:

„Trøstlig vær, o hjære!
Stol kun paa den Herre,
som din Gud og skaber er.
Hvordan sagen vendes,
skal det dog erkjendes,
at din Gud med hjælp er nær.“

Dette kostelige vers og den yndige sang trøstede hende saaledes, at hun, da hun vaagnede, stod trøstet op og tog med glæde fat paa sit dagsarbejde. Men hvorfra og hvorledes hjælpen skulde komme, vidste hun endnu langtfra ikke.

Men medens hun i morgenstunden fortalte sine børn, hvad hun havde oplevet om natten, bankede det paa døren, og paa hendes ængstelige „kom ind!“ aabnede en god ven af hendes mand døren og bragte den

efterretning, at klosterbonden havde faaet et slagtilfælde om natten, men at han nu lige før sin død, som nylig havde fundet sted, havde udtalt som sin vilje, at de 25 daler skulde eftergives enken. Ved at høre dette brast konen i graad, og da hun derpaa aabnede sin salmebog, læste hun:

End lever Gud! sørg derfor ei,
som var han ei at finde;
han kjender raad og ved udvei,
det drager jeg til minde.
Han ved min nød, og hjælp han bød,
thi vil jeg ei forjage
men alting for ham klage.

Doktoren og den lille pige.

◊ I den nys afdøde berømte engelske læge Sir Morell Mackenzie skrives der fra London i et tykt blad: For de fattige havde han altid et aabent hjerte og en aaben haand, og for dem oprettede han ogsaa det berømte hospital for hals- og strubesygdomme, hvor han daglig tilbragte flere timer.

Nogle dage før han blev syg, gav han endnu et skjønt bevis paa sin deltagelse for armoden. I hans hospital laa en liden pige, paa hvem lægernes kunst var forgjæves. Der var ingen redning, og barnet sit pludselig hjemme og vilde tilbage til sine forældre langt ude i den østlige del af London. Mackenzie sagde, at barnets ønske skulde imødekommes. Nogle dage efter kom der en fattig arbeiderkone til ham, det var moderen til barnet, og hun bad ham, om han vilde se ud til Nelly, som stadig spurgte efter „sin doktor“. „Jeg kan desværre, som De ved, ikke mere hjælpe“, sagde lægen.

„Jeg ved det, hr. doktor! Jeg ved, at barnet snart maa dø, men jeg er dog kommen, fordi det bad saa meget derom og ikke kunde komme til ro.“

„Stakkars Nelly! Stakkars barn! Sig hende, at jeg skal komme!“

Og nogle timer senere steg doktor Morell ud af sin vogn udenfor et fattigt hus og gik med sadlen fuld af vindruer, apelsiner og legetøj ind til sin lille patient i armødens hjem. Barnet blev henrykt. Den berømte læge lod sine rige patienter i West-end vente og blev to timer hos den lille, som snart skulde gaa over i evigheden. Ved sin bortgang trykkede han heide yderligere to guldstykker i haanden. Til forældrene talte han trøstende ord: „Der venter os alle den samme skjæbne. Gud lader os alle gaa den samme vei, ofte tidligere end vi tænker os. Maatte vi alle være saa sikre paa himmelen, som stakkars lille Nelly er det!“ — Nu er Sir Morell selv gaaet den vei, tidligere end han og hans venner havde tænkt.

Til midtbillederne.

◊ Sedan (udtales Sedang) er en fransk fæstning, der ligger ved floden Maas. Den er bleven navnkundig som saa steder i Frankrig siden krigen mellem tyskerne og franskmændene i 1870. Thi den 1ste september dette aar stod ved Sedan et afgjørende slag, hvor en stor fransk hær, kommanderet af Mac Mahon, efter tapper kamp maatte overgive sig, og hvor keiser Napoleon den 3dje blev fangen.

Det er en scene fra dette slag, vort billede viser. I bildt flugt søger en del ryttere at frelse sit liv under en tulgeregn fra fodsoldaternes rifler.

Ungarn har store fletter af større eller mindre frugtbarhed; her findes store strækninger med rigt agerland og paa andre steder igjen vide græsmarker, fortrinlig skiftede til kvæg- og hesteavl. Et saadant ungarisk landskab sees paa vort andet billede. Det er et steppeland; saa langt øiet kan naa, mødes man af de endeløse stepper, og i fjærlig klynge sees forrest paa billedet nogle ungariske heste.

Hønen.

Efter Christoph Schmid.

En fattig spinderstue, som hed Bergitte, sad en aften alene i sin stue og spandt. Da kom en høne vandrende med langsomme afstadige trin ind gennem den aabne dør. Den tilhørte nabohønen; men Bergitte lukkede hurtigt døren, greb hønen og bar den ind i sit lille sidetammer. „Her vil jeg skjule den en tid“, sagde hun til sig selv, „saa vil jeg faa en hel del eg.“

Ganske rigtig lagde hønen ogsaa den følgende morgen et eg. Men da opdagede Bergitte til sin store skræk, at hun havde glemt én ting: straks hønen havde lagt sit eg, begyndte den at kagle af alle kræfter. Bergitte sprang straks hen og forsøgte at faa den til at være rolig; men nabohønen havde allerede hørt sin forsvundne hønes kaglen og traadte straks efter vred ind og tog hønen med sig hjem.

Bergitte glemte, at den stjaalne høne vilde komme til at kagle. Mange andre mennesker glemmer, naar de bringer stjaalent eller uretfærdigt guds hjem, sin samvittigheds anklagende stemme, som de vanskelige vil kunne faa til at tie.

Nødden.

Efter Christoph Schmid.

Tvo gutter fandt en nød under en hasselbust ikke langt fra landsbyen.

„Den tilhører mig,“ sagde den ene, „thi jeg saa den først.“ „Nei, den tilhører mig,“ skreg den anden, „thi jeg tog den op.“

Og de begyndte derpaa at trætte om nødden.

„Seg skal afgjøre striden,“ sagde en ældre gut, som idetsamme kom tilstede. Han stillede sig midt mellem de to gutter, aabnede nødden og sagde:

„Den halve skal tilhører den, som først fik se nødden, og denne anden halve skal faar du faa, som tog den op. Men kernen tilkommer mig for hjælpen.“

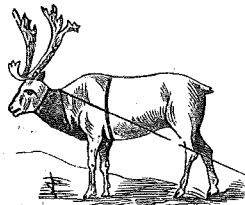
„Det er jo,“ tilføiede han leende, „en almindelig ende paa saa mange processer.“

Dødsning paa firekantgaaden i nr. 25.

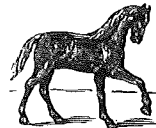
H A G E
A R A L
G A A S
E L S E

Billedgaade.

AR

S

RG

